

Մ. ԻՍԿԻՃՅԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

(Ս Ո Ն Ե Մ)

Ես չեմ տեսել վիշտ անցյալը քո քախժաբեր,
Ու վայրէջքդ դեպի անդունդ չեմ ողբացել.
Բայց տեսնում եմ ես քո ներկան այնքան խնդուն,
Եվ վերելիքդ եմ դեպի արև արդ ցնծեցում...

Ես չեմ տեսել. այլևս է՛քնք քո թշնամին,
Որ մոխիրդ ցրել, ցրել տա խոյ հողմին.
Բայց վառվելով՝ մութի հողն ես դու պատանել,
Ու հառնել ես աշխարհի դեմ այն սառնորեն,
Հառնել հրից ելած և՛ սուրբ, և՛ լուսափնդ,
Ու նեպել ես դեպի արևն այս կենսավետ...

Ես չեմ տեսել վիշտ անցյալը քո քախժաբեր,
Ու վայրէջքդ դեպի անդունդ չեմ ողբացել.
Բայց տեսնում եմ ես քո ներկան այնքան խնդուն,
Եվ վերելիքդ եմ դեպի արև արդ ցնծեցում...

1955 թ. հոկտեմբեր

ՍՊԵՏԻՔ ԻՍՍԼԱՄԱՅԱՆԻ

(Մենդյան 80-ամյակի առթիվ)

Օտա՛ր, հեռո՛ւ ոլորտներում
Հածում էիր դու տխուր,
Ու հայրենի վիշտն անպատում
Մտո՛ւմդ կրում այնպես լուռ:

Հանկարծ փաղցր ձայն լսեցիր —
Կոչը երկրիդ վերածին,
Եվ փառվեցիր կարոտայիր
Ի՛ր նորագեղ հին լանջին...

— Կյանքն երազ է, աշխարհն՝ հեփիար. —
Ոգում ես արդ դու անկեղծ,
Եվ ապրում ես մութիս-զվարթ՝
Մտո՛ւմդ ազգիդ խիեղն անեղծ...

31 հոկտեմբերի 1955 թ.

